Autors Normunds Ozoliņš
Sestdiena, 15 decembris 2012 08:37

2011.gada 12.augustā

Mana nāve.

Sapnī es kalpoju Baznīcā.Es biju organizējis kaut kādu sapulci,kuras dēļ visiem bija liela pretestība.Notika kaut kāda apspriede šīs sapulces dēļ,kur nosprieda,ka man par šo sapulci ir jāsamaksā ar savu dzīvību.Tika pasludināts lēmums,ka man ir jāmirst.

Interesanti,ka šim lēmumam piekrita ne tikai mani pretinieki,bet arī visi mācītāji,sieva,bērni un radi.Tika noteikta mana nāves diena,kuras priekšvakarā man par godu tika sarīkots atvadu vakars.Uz šīm atvadām bija ieradušies visi mācītāji,radi,draugi un ģimene. Pienāca nākošā diena,kurā man bija jāmirst.Biju no visiem atvadījies un gāju mirt.

Nebija nekādu sēru vai panikas.Visi manu nāvi uztvēra kā pašu par sevi saprotamu.Sapratu,ka visi (ieskaitot manu ģimeni) gribētu lai manis nebūtu,bet es tomēr biju.Es nezināju kā nomirt.Neviens nenāca mani nogalināt,bet izdarīt pašnāvību es nevēlējos.Tad es nolēmu doties projām no tās vides kurā atrados.Es vienkārši aizbraukšu no turienes,bet ļaudis domās ka esmu miris un būs ar to apmierināti.

Pēc vairākiem gadiem es atgriezos apraudzīt savu ģimeni.Vienīgi mana sieva un bērni zināja,ka es esmu dzīvs.Pārējie domāja,ka esmu miris.Sieva ar bērniem dzīvoja tajā pašā mācītāja mājā.Baznīcā vēl joprojām pulcējās ļaudis uz to manis iedibināto sapulci pirms vairākiem gadiem.Ļaužu bija vēl vairāk nekā tajā laikā,kad es šo sapulci iedibināju.Sieva sacīja,ka tas esot tāpēc,ka es esot atdevis par to savu dzīvību.Šo sapulci tagad vadot cits mācītājs.Viņš šīs sapulces esot pārvērtis par ēbreju mesiāniskām sapulcēm.Mācītājs esot pagaidām kaut kur izbraucis pēc dāvanām manai ģimenei.Sieva sacīja,ka nepārtraukti apberot viņu ar komplimentiem,sakot,cik viņa ir skaista.Jautāju sievai: " Vai mācītājs tevi aplido?",uz ko sieva atbildēja: " Var teikt arī tā ! " Sapratu,ka es nedrīkstu vairs nekur braukt projām,ja vēlos saglabāt šo sapulci sākotnējā izskatā un ģimeni. Sapņa beigas.